

Cinta Arasa

ESCALES AVALL

Columna

CINTA ARASA
ESCALES AVALL

COL·LECCIÓ CLÀSSICA
PRIMERA EDICIÓ: OCTUBRE DEL 2021
© CINTA ARASA CAROT, 2021
AUTORA REPRESENTADA PER IMC AGÈNCIA LITERÀRIA
© COLUMNNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.
AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA
ISBN: 978-84-664-2837-8
DIPÒSIT LEGAL: B. 13.813-2021
FOTOCOMPOSICIÓ: GRUP62

www.columnnaedicions.cat

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

I

El Guzmán folla com els àngels. Bé, suposo que folla com follen la majoria de nois de trenta i uns quants, és a dir, com els àngels. Ja els ha passat la curiositat i l'ansia descontrolada de la primera joventut, però encara conserven la urgència del sexe, i aquell orgull de mascle, segur de si mateix, i la pressa. No sé si els homes, passada la cinquantena, poden aguantar aquest orgull, o potser és que no me'n recordo. Amb el Josep Maria fa tant de temps... I el Ricard... El tinc com mig esborrat de la memòria. Em sembla estrany. Em va agradar força, una temporada, i en canvi, ara, hi ha un munt de coses d'ell que no recordo gens ni mica. Però bé, això, que el Ricard és l'únic que tenia la meva edat i l'he esborrat gairebé del tot. I el Brendan, és clar, però el Brendan no el puc comparar amb ningú. Buf, no. Ara no. Aquí no puc pensar en ell. Aquest lloc és massa tètric. Prou. I la resta, tots més joves, molt més joves.

—Nena, deus anar ben servida.

La Martina tot ho arregla amb una frase banal i una riallada. Sé que és el seu mecanisme de defensa, amb el panorama que té, o se'n riu una mica de les coses o ja em diràs. I jo necessito això, també. Frases banals i riallades. La resta em fa nosa, però, és clar, la resta existeix.

—Montse, què et vols demostrar? Que controles la situació? Quina situació? De què fuges, exactament? No em diguis que busques la joventut perduda follant-te jovenets perquè això ho fan els homes sense horitzó, i tu ets massa sofisticada per comportar-te així.

La Clara, amb la seva brillant dialèctica, la va clavar, és clar. La Clara sempre la clava.

En fa temps, d'això, però podria haver estat ahir. No ha canviat res. Quan era? Deu anys enrere? Quinze? Vint, potser... Buf! No n'estic segura, tant se val. Jo feia pocs anys que acabava de començar aquesta espècie de cursa cap a no sé on, i ja acumulava alguns amants. La Clara em va burxar amb les seves preguntes i jo em vaig quedar sense poder dir res. Vaig fer una ganyota de fàstic. Vam callar les tres i, quan ja tenia pensada una altra banalitat per dir, la Clara, abaixant la veu i acostant-se cap a mi, gairebé xiuxiuejant però prou fort perquè la Martina també ho sentís:

—Potser has d'assumir que encara t'estimes el Josep Maria, malgrat tot. Potser, al cap i a la fi, això és l'explicació de tot. Estàs encadenada a ell.

Com en sap, de fotre cops de puny a l'estómac.

Vaig fer veure que no l'havia sentida i, com tenia pensat, vaig continuar parlant del meu embolic del moment, que ara no recordo qui era. M'esplaiava en els

detalls més íntims. Com si ell no fos una persona, com si no tingués dret a preservar res del seu cos, del seu desig, de les hores passades amb mi. No sé qui em penso que soc, de vegades. Ara ja fa temps que la Clara no opina sobre mi o, com a mínim, no davant de mi. Ja fa temps que sap que no me l'escolto. Bé, el cas és que sí que me l'escolto, però faig veure que no. Sé perfectament que té raó. Però fer-li cas... seria fotre-ho tot escales avall, i no puc.

Com si la sentís:

—No pots o no goses?

Ens veiem menys cada cop i parlem menys cada cop. A més, pel que fa a mi, tenim les mateixes converses sempre, van canviant els noms, només. Ara és el Guzmán. Ella m'escolta i somriu, però no bada la boca, i per descomptat, no m'explica res de la seva vida. També fa molt de temps que no ens veiem ella i jo soles. No la culpo d'això, i menys des del dia aquell en què li vaig muntar el numeret al mig d'un restaurant. És normal. Buf, quina vergonya. No ho vull recordar, ara. Sort de la Martina, que amb les seves riallades i els seus comentaris superficials omple els silencis. Si continuem quedant, és només gràcies a ella. Em sap greu, perquè fa mitja vida que ens coneixem, des de les xerrades èpiques sobre feminisme a la cafeteria de la facultat, però he de reconèixer que, si fos per mi, la Clara i jo ens hauríem perdut la pista. Ara, la Martina es pot dir que exigeix aquestes trobades.

—Nenes, que la meua vida no és tan glamurosa com la vostra. Necessito que ens posem al dia!

En realitat sé que es refereix a la vida de la Clara, la gran escriptora.

Soc refotudament dolenta. Des de fa temps que he agafat la mania d'afegir al seu nom això de *la gran escriptora* com si fos el seu cognom, perquè em fa ràbia. Em fa ràbia la Clara, la vida de la Clara, els èxits de la Clara i, sobretot, la raó que té la Clara. Però la veritat és que, sense saber-ne gens, de literatura, crec que es mereix l'èxit que té. A la facultat ja escrivia, i ho feia bé, ha publicat en diverses editorials, els seus llibres funcionen. Va tenir la bomba de *Cada nit, crisantems sobre el coixí*, no sé quantes edicions en un any, i el premi (quin era?; no me'n recordo, però dels grossos, dels que surten al tele-notícies) amb *No volava. Fugia*. Des de llavors, si no fos per aquestes trobades que força la Martina, sabria més d'ella pels diaris que no pas per ella directament. En fi.

A la Martina li encanta aquest èxit de la Clara. Crec que, per a ella, és com el conte de la Ventafocs, vull dir, li ensenya una realitat parcial, meravellosa, que la Martina mai no viurà, però en té prou d'ensumar-la, gairebé com si fos una pel·lícula de la tele d'un dissabte a la tarda. D'acord, m'estic passant, però una mica d'aquesta admiració cega sí que l'hi té. Suposo que, en part, és perquè a la vida de la Martina no hi ha gaires al·licients. Qui li manava tornar a viure al poble? Ja li ho vaig dir jo, que era enterrar-se en vida, però li va agafar la dèria de la vida més conscient, més vinculada a la natura, i allà la tens, fent classes a Gandesa, vivint a Bot, i convertida en infermera dels pares. Els seus germans, escampats pel món, amb l'excusa de la distància, no mouen ni un dit. Total, que cada dos o tres mesos paga una cosina segona perquè faci guàrdia a cals pares, i ve a Barcelona. Passa la tarda de compres, i després soparet

de les tres per posar-nos al dia. Jo acabo refotudament deprimida d'aquests sopars, i més d'una vegada, en dir-nos adeu, he trucat a qui fos amb qui estigués, per si em podia alegrar la nit. Ostres tu, tan amigues que havíem sigut durant anys i ara veure-les se'm fa costa amunt sempre.

Si us plau, aquests plors! M'esclatarà el cap! Que ens diguin alguna cosa. És insuportable. Surto, a veure si em toca l'aire.

Per fi, una mica de silenci. Bé, silenci és un dir, amb la carretera aquí mateix. No sé si és més depriment això d'aquí fora, amb tants de cotxes i tant de ciment o la sala de dins, amb els esbufecs, les abraçades, els mòbils sense parar de sonar, els sanglots i els plors. Aquí, però, com a mínim em toca l'aire, i veig, entre el ciment, alguna finestra amb flors, flors de gent que va fent la seva vida, amb les seves alegries, les seves misèries, i les seves infidelitats. Quantes Montses i quants Guzmans hi deu haver darre-re aquelles parets grises? Montses i Guzmans follant per consolar-se de ves a saber què, sense que la Montse sàpi-ga quin consol li cal al Guzmán, i sense que el Guzmán ni tan sols intueixi que la Montse necessita consol, un consol urgent i global. Un consol que no existeix, collons! Segurament el Guzmán es pensa que la Montse folla amb ell només perquè s'avorreix de la seva vida feliç i plàcida. Quin tòpic. Madureta benestant, feliçment casada amb necessitat d'adrenalina busca xicot jove que... És que és per riure, però estic segura que pensa això. Ara, tant m'és. El Guzmán m'encanta. Em fa sentir com una reina. La més desitjada. No m'ho miro des de fora, no hi penso, que tinc vint i no sé quants anys més que ell i

que això no treu cap a res. Veus, mira, d'alguna manera, he aconseguit posar-hi una paret. M'agrada, em fa sentir bé, doncs ja està.

No sé si potser, en realitat, és una mica com... A qui pretenc enganyar? És com una venjança. Una venjança, amb totes les lletres. Estar amb ell, estar amb tots els que l'han precedit, el Brendan a banda, és clar, i amb tots els que potser vindran després d'ell, segurament fins que sigui massa vella per atreure ningú, és una venjança. Una venjança contra la indiferència del Josep Maria, contra la seva desídia, contra el seu menyspreu. O potser ja no. Potser ho va ser el primer, el Ricard, i alguns altres de després, al principi, segur. Però a poc a poc la venjança ja no em calia i ja no em cal, està clar. No necessito venjar-me. Ja ens hem venjat tant ell com jo totes les vegades possibles. Hem fet massa cops la volta a les sensacions i als sentiments, ens hem avorrit de pensar-hi, o com a mínim jo m'he avorrit de pensar-hi, i ara procuro pensar-hi poc. Pensar poc, així, en general. Com diu la Martina, només obrir els ulls cada dia, i fer anar la vida, ja implica haver de pensar molt. No cal que, a sobre, ens hi esforcem més, encara. I el Josep Maria, per ser sincera, ja no sé què pensa. Tinc la sensació que el conec poc, ara. Si poguéssim fer veure que no ens hem vist mai i trobar-nos en un bar, tindríem moltes coses per explicar-nos perquè no sabem res l'un de l'altre ara mateix. Mira que és trista la cosa...

Potser ell, el Guzmán, és encara una mica massa llançat, però què vols? Amb trenta no sé quants anys... Mai no sé si en són trenta-cinc o trenta-sis. Com la Laia, fa o no fa. Si ho sabés ella, si ho sabés la mama. Buf, tant

se val. Ah, sí, i segur que és massa enganxós al final. Però bé, suposo que es vol assegurar la jugada, i li deu semblar que amb més manyagues... La jugada no la sé del tot. Es deu pensar que li acabarà caient alguna cosa. Bé, algun regal li he fet. Però potser només és la seva forma de ser. Ja ho diuen, que els argentins són melindrosos. En tot cas, facilita molt les coses, la veritat. Poques preguntes, o cap, i això, fer-me sentir desitjada. Punt. Ara per ara necessito que em facilitin les coses. És el que més necessito. No sé per què faig tantes càbales i m'embolico tant, potser podria follar amb ell i prou. I prou, vull dir, i deixar de pensar, del tot, de veritat. Fer més gruixuda encara aquesta espècie de paret que he aconseguit construir. Deixar d'analitzar si és d'aquesta manera o de l'altra o per què em sento així. He millorat molt, en això, amb el temps, però les coses em podrien relliscar més, encara.